

## **"Vi gå över daggstänkta berg fallera..."**

Den folkskolesången ringde i mitt huvud när jag i långsam marsch passerade de 500 metrarna till starten. Septembervädret här i norra Sörmland var fantastiskt med solsken som skimrade genom de stora vipporna på bågge sidor av vägen. Luften var härlig att fylla lungorna med. Kan livet vara bättre?

En leende Berit (Södertälje IF) välkomnade vid starten och hjälpte sedan min debuterande väninna att tyda kontrolldefinitionerna. Jag var så ivrig att se till att debutanten passade kartan rätt vid startpunkten att det inte blev någon koncentration över till mig. Omvägen till ettan blev istället geografiskt och tidsmässigt lång.

De daggstänkta bergen visade sig inte bara vara småfuktiga utan också vitmossebeklädda och sådant är inte så lätt att kliva på. På väg uppför ett väldigt brant exemplar försökte jag istället krypa på alla fyra, men mossan höll ändå inte utan jag rasade ner och skrapade knäet och ena handens knogar (jag ville ju inte så sönder min fina kompass!). En man på väg ner såg mina besvär och ropade glatt att "det är nästan värre på nervägen, så kämpa på!" Så det var bara att försöka hitta en bättre väg upp. Det hade stått i inbjudan att det skulle vara kuperad terräng och inte hade arrangörerna underdrivit. Jag försökte istället hitta smarta omvägar för att undvika alltför stora höjdskillnader men fick tji, för de stigar som jag då hittade lutade antingen tvärt uppåt eller tvärt neråt. Och sånt jämnar INTE ut sig.

Den sista stigen, den mot målet, var emellertid alldeles platt. Så härligt! Smågnolande traskade jag fram i den vackra grönskan. Men oj - en arrangör höll på att riva hela start- och målområdet. "Men jag ska ju stämpla!!!" Vänligt förklarade han att målstämpeln hade jag redan passerat, för den var i en grop vid sidan om stigen, så det var bara för mig att vända om. Hur kunde jag missa det? Jag tittade på kontrolldefinitionerna igen men ingen grop fanns utsatt där. Kanske ska man begripa det själv genom att fingranska kartan. Nä, hör ni arrangörer, skriv ut vad jag ska leta efter! Vi blåbär begriper inte det som ni tror att vi ska fatta.

Trött vandrade jag tillbaks till TC och ingen "Vi gå över daggstänkta berg, fallera.." klingade i mitt huvud längre. Men där stod min huvudkonkurrent Barbro från Enen ivrigt väntande. Hennes redan leende mun blev ännu större när hon förstod att hon slagit mig med minst tio minuter (jo, även vi i slutet av resultatlistan har en inbördeskamp).

Lite förargligt är det förstås att vara ute 76 minuter på en bana som är 1,8 km. Men vid närmare eftertanke är det många mil mellan Eskilstuna och Enhörna fram och tillbaka, så varför inte passa på att njuta av natur och höstsol ordentligt. Det är mycket frisk luft och motion man får för 30 kronors startavgift.

Hemma vid den sena lunchen tittade maken förvånat på mina skrapade knogar och utbrast: "Jag trodde man orienterade med huvudet och inte med knytnävarna!!"

Gun Sundberg den 25 september 2018